

Gönül Ferman Dinlemez

– Yalçın Sevim · 14 Ağustos 2014

Gönül Ferman Dinlemez!

Günümüzde ne sevgi kaldı, ne de aşk kaldı. Gönül bir an olsun ferman dinlemiyor. O Daldan o dala, gönülden gönül'e kuş misali konup duruyor... Göçebeler gibi bir konuyor bir göç ediyor...

İnsanlar diyorlar ki, "Artık ağzım yandı sevgiden ve aşktan..." Bir daha ne seveceğim ne de âşık olacağım diye...

Gerçekten de öyle Ne sevgi kaldı ne de aşk... Her önüme gelene ne âşık olacağım ne de sevgi besleyeceğim. Ne gelecek için ümit edeceğim ne de hayal kurup mutlu olacağım. Her şeyden soğumuş durumdayım artık... Ne yapabiliyordum ne yapamazdım diyerek düşünür dururdum.

Sanki daha önceleri yani eskiden büyüklerin söylediği söz gibi; "Gönül ferman dinlemez" sözüyle ifade edilmek için söylenmiştir.

Gönlümüzün bu zamanda başka birine gönül vermesiyle değişiklik gösteriyor. Gönül ferman dinlemez sözüne de inanıldığı için insanlar kendilerine değil başkalarına da söz geçiremiyorlar. Hatta sözün kimseyi inandıracağına bile inanmıyorlardı. Bunun insanlar üzerinde birçok nedenleri vardır. İnsanın kendi gönlüne kendi güvenine ve inanış biçimine göre farklılık sunar.

Gönül bir zamanlar hiç ferman dinlemezdi. Başkasının boyunduruğu altına girmek istemez, kendi başına gönlü ne isterse onu yapmak isterdi diyerek gönlün ferman dinlemediğini büyüklerimiz yeri geldikçe bizlere anlatırlardı.

Gönül istese de istemese de, sevse de sevmese de, o an hiç kimseyi düşünmez, hiç kimseyi dinlemez, kendi kafasının dikine göre hareket eder.

O, sevse de kimse onu engelleyemez, kimse ona engel olamaz. Kendi kararı ile gönlü her şeye razı olurdu. Kendisi de hiçbir şeyin farkına varmadan, kendine göre, kendi bildiğine göre kafa tutup, garip bir kişi gibi boyun bükerdi ve sonra da aşka, sevgiye doğru yönelirdi.

Durum bundan ibaret yani...

Bazen de söyleriz ve dinleriz. Hemen aklıma bir anda bir şarkı sözü geldi onu sizlerle paylaşayım. Tabii biraz arabesk tarzı olacak ama...

" Karar verdim içmemeye, sevmemeye diyerek..." Devam eden bir şarkı bu. Yani burada ki durum bir insan zamanında gönül ferman dinlememiş, kafasına göre her şeyi yapmış, sonra da pişman olmuş durumdadır.

İnsanlar kendi iradelerine göre hareket ederlerdi, sevip, sayarlardı. Gönül istediği zaman severdi. Çünkü o an gönül ferman dinlemiyordu.

Gönül ferman dinlemiyorsa ona söz geçirebilir miyiz? Gönlümüze sev diyebilir miyiz?

Acaba sever mi? Yoksa sevilir mi?..

Bazen insan üzerinde değişiklikler meydana geliyor. Değişebiliyorsa veya değişiyorsa aşk var mı? Aşka kendisini adayan mı var? Yoksa aşk mı kendisi için çaba gösteriyor?

Gönlümüze söz geçirebilirsek söyleyenin bildiği konusunu yani sevgisini ortaya çıkarabilir? Neyin nasıl

olacağını anlar, çaba gösteririz.
Ve sonra da deriz ki “Gönül Ferman Dinlemez!..”